

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, č. j. JMK 85332/2014, sp. zn. S - JMK 85332/2014/OD/Ib,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Napadeným rozhodnutím bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, Odbor správních agend (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 6. 2014, č. j. MUB/ÚDA-14311/2014svo, sp. zn. ÚDA/1289/2014/Sv a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 17 odst. 5 písm. c) téhož zákona tím, že dne 7. 2. 2014 v 13:40 hod., řídil na silnici III/4199, ve směru od ke nákladní motorové vozidlo tov. zn., RZ:, kdy v levotočivé zatáčce předjížděl jízdní kolo řízené L. H. a přitom ohrozil protijedoucí vozidlo tov. zn., RZ:, které řídil O. L. Ten, aby zabránil čelnímu střetu, započal intenzivně brzdit a strhl řízení vpravo do silničního příkopu, kde došlo k poškození vozidla. Ke střetu vozidel nedošlo. Řidič P. N. s vozidlem pokračoval v jízdě bez zastavení do a dále po silnici I/50 k

Za spáchání přestupku byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 4. 2. 2015 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Namítl, že skutkový stav byl nedostatečně zjištěn a neodpovídá objektivní pravdě. Správní orgány obou stupňů vycházely fakticky z jediného předpokladu o údajně nebezpečném a závadném jednání žalobce, které vycházelo z výpovědi protijedoucího řidiče L. Správní orgán se nezabýval vzniklými rozpory ve věcech rychlosti vozidla, výhledových podmínkách a skutečné šířce komunikace. Veškerá argumentace přednesená žalobcem, která od počátku ukazovala na nesprávný způsob jízdy protijedoucího řidiče L., byla odmítnuta. Správní orgán rezignoval na návrh žalobce na provedení důkazu, tj. vyslechnutí soudního znalce, který vyhotovil znalecký posudek s odkazem na nadbytečnost. Žalobce neúspěšně namítl skutečnost, že předjel velmi pomalu jedoucí cyklistku v místě, kde komunikace byla prokazatelně dostatečně široká a kde to i výhledové podmínky jednoznačně umožňovaly a přitom zde nebylo současně ani jiných okolností, které by tomu bránily.

Další žalobní námitkou brojil proti tomu, že znalecký posudek je pro své vady důkazem bez hodnoty, kdy znalec se nezabýval řádně položenými otázkami a nevypořádal se s tím, že za dané situace byl dostatečný prostor pro předjetí cyklistky současně s prostorem pro protijedoucího řidiče osobního automobilu. Rozpory ve znaleckém zkoumání, které žalobce sdělil, správní orgán neodstranil. Závadné chování spatřoval žalobce v jednání protijedoucího řidiče, který se zachoval nepřiměřeně, poukazoval na nevhodnou jízdu a nepřiměřenou rychlost protijedoucího řidiče L. Rozpor žalobce spatřoval i v tom, že protijedoucí řidič L. uvedl, že jel rychlostí kolem 50 km/hod. a znalec v posudku došel k závěru, že jel rychlostí až 77 km/hod., dále, že se soudní znalec v posudku pouštěl do irelevantních hypotéz o bezpečném odstupu při předjíždění cyklistů, když tato skutečnost nebyl předmětem zadání. Uvedl, že je neudržitelný názor a předpoklad, kdy cyklistka měla zabrat část komunikace o šíři 1,62 m, toto tvrzení jednak nebylo prokázáno, jednak tato hypotéza založila další klíčovou vadu, tj. údajné přejetí žalobcova vozidla do protisměru. Pro toto tvrzení však neměl

správní orgán žádný důkaz. Konečně uvedl, že soudní znalec čerpal ze spisového materiálu Policie ČR, čímž nemohl dojít k jinému závěru. Žalobce má tak za to, že důkazy byly vyhodnoceny nedostatečně, značně účelově a jednostranně, a byly použity pouze ty, které svědčí proti žalobci. Z neprůkazného zjištění nedbal správní orgán prvního stupně zásady „In dubio pro reo“, nezkoumáním způsobu jízdy obou řidičů rezignoval na princip prokázání zavinění, které je předpokladem pro kauzální nexus. Tento zásadní nedostatek nahradil správní orgán způsobenou škodou (vyjetím automobilu mimo komunikaci), čímž jednoznačně aplikoval posouzení odpovědnosti za výsledek (objektivní princip) a odvolací orgán toto stanovisko přejal, kdy z materiální újmy dovozuje protiprávní jednání žalobce. Na druhou stranu žalovaný odmítl potencionální protiprávní jednání druhého účastníka s odkazem, že není oprávněn toto přezkoumávat, čímž se dle názoru žalobce zbavuje zákonné povinnosti dané minimálně ust. § 89 správního řádu.

Dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kdy žalovaný rezignoval na odůvodnění nepřipustění důkazů navrhovaných žalobcem, tj. výslechu soudního znalce a provedení nového znaleckého posudku, nevypořádal se s argumentací žalobce uvedenou ve stanovisku ze dne 6. 6. 2014, ve kterém žalobce zpochybňoval znalecký posudek vypracovaný v daném případě, nevyjádřil se a nevyhodnotil ani specifikovanou judikaturu, která na věc dopadala, a to včetně právního hodnocení znaleckého posudku, který považoval žalobce za neobjektivní a nesplňující nároky na něj kladené. Z argumentace žalovaného vyplynulo, že se zaměřil toliko na formální pojetí v hodnocení průběhu správního řízení, kdy tomu přisvědčuje použitá obecná formulace ve vztahu k hodnocení činnosti správního orgánu prvního stupně a absence řádného a věcného posouzení všech žalobcových argumentů.

Na závěr uvedl žalobce judikaturu, která měla být plně aplikovatelná na souzenou věc a to: a/ ve vztahu k posouzení závěrů posudku, zda nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů, b/ nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, c/princip presumpce nevinu a provedení dalších důkazů, d/ nepřezkoumatelnost rozhodnutí, které bylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2015 uvedl, že se neztotožnil s žalobními námitkami. K jednotlivým žalobními námitkám se vyjádřil následovně:

- Zjištěný skutkový stav

Skutkový stav byl jak správním orgánem prvního stupně tak žalovaným zjištěn bez důvodných pochybností, kdy byl opřen mj. o znalecké závěry, které nebyly v rozporu s provedeným dokazováním (kromě výpovědi a fabule žalobce). Zjištěný skutkový stav společně s provedeným řetězcem důkazů byl přezkoumatelně popsán jak ve správním rozhodnutí prvního stupně, tak i v přezkoumávaném rozhodnutí. Žalobce předložil nespočet argumentů a skutečností, kterými se snažil bezvadně zjištěný skutkový stav zpochybnit, ale vše založil pouze na řadě spekulací. Žalobce měl možnost podpořit svá tvrzení jakýmkoli důkazem, v daném případě se jako nejprůběhavější nabízela varianta zpracování a předložení vlastního znaleckého posudku (obzvláště pokud rozporuje znalecké závěry), zpracovanému

znaleckému posudku lze přisoudit větší odbornou a tedy i důkazní váhu, nežli spekulativním závěrům žalobce. Tyto byly správním orgánem prvního stupně a následně i žalovaným věcnou argumentací popsanou v rozhodnutí vyvráceny. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), kdy citoval rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013, „že pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu)“.

- Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Tato námitka je zcela lichá, žalovaný se přezkoumatelně vyjádřil k odvolacím námitkám, k navrženému dokazování, ke zjištěnému skutkovému stavu, stejně tak se vyjádřil i k přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný má nade vší pochybnost prokázané, že postupoval v souladu se zákonem a rozhodnutí je řádně odůvodněno.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika k vyjádření žalovaného

Žalobce zaujal písemné stanovisko k vyjádření žalovaného, které bylo doručené zdejšímu soudu dne 1. 6. 2015. Uvedl, že setrvává na svých žalobních bodech a zkonstatoval, že žalovaný se uchýlil k paušálnímu odmítání všech konkretizovaných žalobcových tvrzení, čemuž odpovídá použitá obecná terminologie. Nabízený judikát citovaný žalovaným dopadá na věc pouze okrajově, neboť z uvedeného vyplývá, že to byl žalobce, který navrhoval důkazy např. výslech znalce, který nebyl správním orgánem proveden, a současně nebylo řádně odůvodněno neprovedení tohoto důkazu.

V. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Blansko-Výškov, Dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 13. 2. 2014, č. j. KRPB-34408-4/PŘ-2014-061806-JS, potvrzení o přijatém oznámení Policie ČR od Z. N. ze dne 7. 2. 2014, CD s fotodokumentací, úřední záznam Policie ČR ze dne 11. 2. 2014 spolu s nákresem zachycujícím danou událost a dále evidenční karta řidiče (žalobce) ze dne 14. 4. 2014, prokazující 2 záznamy v přestupcích. Ze spisu dále vyplývá, že žalobci bylo zasláno oznámení o zahájení řízení a předvolání na ústní jednání na den 30. 4. 2014. Dále zaslal správní orgán prvního stupně předvolání na tentýž den svědkyni L. H. (cyklistka, která byla předjížděna žalobcem). Dne 24. 4. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně oznámení o převzetí zastoupení spolu s plnou mocí a substituční plnou mocí od zmocněnce žalobce. Dne 30. 4. 2014 proběhlo ústní jednání ve věci za přítomnosti zmocněnce žalobce a svědkyně Holubové. Jednání bylo ukončeno s tím, že ve věci bude proveden důkaz znaleckým posudkem a předvolán žalobce a pan L. (řidič protijedoucího vozidla, který vyjel mimo komunikaci). Z jednání a výpovědi svědkyně byl pořízen protokol. Dne 2. 5. 2014 zaslal správní orgán prvního stupně předvolání na ústní jednání na den 30. 5. 2014 panu L. a

žalobci. Vyžádal si fotokopie technických průkazů obou vozidel z příslušných úřadů mající na starost registr vozidel. Dne 5. 5. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření a návrh ve věci od zmocněnce žalobce, který navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem, který bude zkoumat 1) výhledové podmínky a přizpůsobení chování a rychlosti jízdy povětrnostním vlivům a stavu komunikace, 2) přiměřenost náhlé reakce a změny směru jízdy pana L. s ohledem zjištěné blokovací stopy a vybočení vozidla, 3) určení za jakých podmínek by byl pan L. schopen projet daným úsekem bez vyjetí mimo vozovku, 4) posouzení rozsahu a příčiny poškození vozidla s ohledem na určení místa střetu. Dále navrhl provedení důkazu výsledkem svědků, a to zasahujících policistů a zajištěním listiny s údaji o povětrnostních podmínkách a sjízdnosti komunikace v době dané nehody. Správní orgán prvního stupně zaslal následně dne 7. 5. 2014 žádost na Český hydrometeorologický ústav v Brně ohledně povětrnostních podmínek a sjízdnosti komunikace v úseku mezi obcemi – dne 7. 2. 2014 v 13:40 hod. a usnesením ustanovil v dané věci soudního znalce Ing. J. R. zapsaného u Krajského soudu v Brně k vypracování znaleckého posudku, jehož předmětem bude 1) stanovit rychlost jízdy vozidla pana L. před nehodovým dějem, 2) výhledové podmínky a přizpůsobení chování řidiče obou vozidel, 3) přiměřenost náhlé reakce a změny směru jízdy řidiče L. při prudkém zpomalení s ohledem na zjištěné blokovací stopy a vybočení vozidla a určení, za jakých podmínek by byl řidič L. schopen projet daným úsekem bez vyjetí mimo vozovku, 4) posouzení rozsahu a příčiny poškození vozidla s ohledem na určení místa střetu a určit z rozsahu poškození, zda k tomuto mohlo dojít vyjetím ze silnice do příkopu nebo eventuálně o náraz na pevnou překážku, 5) další sdělení znalce, důležitá pro posouzení věci. Součástí spisu je poté vypracovaný znalecký posudek č. 1025 ze dne 12. 5. 2014, zpráva z Českého hydrometeorologického ústavu v Brně o stavu počasí ze dne 16. 5. 2014, záznam o telefonním hovoru s žalobce ze dne 29. 5. 2014, potvrzení od zaměstnavatele žalobce, že v den nařízeného jednání na 30. 5. 2014 byl na služební cestě. Dne 30. 5. 2014 proběhlo ústní jednání za přítomnosti zmocněnce žalobce, žalobce se nedostavil, omluvu správní orgán prvního stupně neakceptoval, byli vyslechnuti zasahující policisté a pan L., jako svědci v daném případě. Pořízen byl protokol z jednání, jehož nedílnou součástí byly protokoly o výpovědi svědků. Dne 5. 6. 2014 obdržel správní orgán prvního stupně písemné stanovisko zmocněnce žalobce, ve kterém zpochybnil závěry znaleckého posudku a s ohledem na zjištění v předloženém znaleckém posudku navrhl předvolat k doplnění nesrovnalostí soudního znalce, eventuálně provedení nového znaleckého posudku jiným soudním znalcem. Následně dne 24. 6. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci, proti kterému žalobce podal odvolání. Správní orgán předal správní spis spolu se stanoviskem žalovanému dne 15. 7. 2014 a žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 19. 1. 2015, č. j. JMK 85332/2014, sp. zn. S-JMK 85332/2014/OD/Ib, které je předmětem přezkumného soudního řízení, zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

VI. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s ust. § 17 odst. 5 písm. c) citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvážil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci z důvodů v žalobních námitkách předestřených, kdy uvedl, že správním orgánům obou stupňů postačoval výslech řidiče L. a vzniklými rozpory ve věcech rychlosti vozidla, výhledových podmínkách a skutečné šířce komunikace se nezabýval. Provedené důkazy byly vyhodnoceny nedostatečně, značně účelově a jednostranně a byly použity pouze ty, které svědčily proti žalobci.

Soud nemohl přisvědčit této žalobní námitce. V nyní projednávané věci žalovaný i správní orgán prvního stupně usoudili, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, když na základě řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán provedl rozsáhlé dokazování v souzené věci, předvolal veškeré svědky, kteří mohli sdělit skutečnosti k dané věci, provedl důkaz znaleckým posudkem a vyžádal si zprávu o stavu počasí a sjízdnosti komunikace v daném čase. Zásadní byla výpověď pana L., řidiče vozidla, který vyjel z komunikace, aby zabránil střetu s protijedoucím vozem žalobce. Z úředního záznamu Policie ČR a z výslechu pana L., vyplynulo, že těsně před vjetím do zatáčky zaregistroval protijedoucí nákladní vozidlo žalobce, které jelo středem vozovky a částečně zasahovalo až do jeho směru jízdy. Aby zabránil čelnímu střetu, začal brzdit a snažil se tahem volantu doprava dostat mezi zábradlí a uvedené vozidlo žalobce, kdy se míjeli o centimetry, a to také díky tomu, že už pravým bokem vozidla brousil o zábradlí. Jinak nebylo možné vyhnout se čelnímu střetu. Dále byla podstatná výpověď svědkyně Ludmily Holbové, cyklistky, která byla předjížděna vozidlem žalobce, kdy ta uvedla, že jela blízko svodidel a že měla velké štěstí, že tak vyvázla, kdy na druhé straně je zábradlí mostku, takže je to v místě zúžené a není to na předjíždění. Žalobce se k výpovědi nedostavil, kdy správní orgán prvního stupně neakceptoval jeho omluvu z jednání a jednal za přítomnosti zmocněnce žalobce. Zmocněnec žalobce, po celou dobu správního řízení tvrdil, že rychlost jízdy protijedoucího řidiče L., jeho chování na komunikaci neodpovídalo vzniklé situaci, velmi pravděpodobně se choval chaoticky a šířkové poměry komunikace a výhledové podmínky umožňovaly plynulé projetí obou vozidel za současného předjetí cyklistky žalobcem. Tyto svá tvrzení však ničím nepodložil. Žalobce měl možnost svá tvrzení podpořit jakýmkoli důkazem, avšak tak neučinil a zpochybňoval zjištěný skutkový stav pouze na základě spekulací a uváděním skutečností, které vytrhával z kontextu, tak aby byly pro žalobce příznivější. Za prvé uváděl, že rozpor spatřoval v tom, že řidič L. uváděl, že jel rychlostí 50 km/hod. a soudní znalec uvedl ve znaleckém posudku, že jel rychlostí 69,8 až 77 km/hod. Avšak z výpovědi pana L. vyplynulo, že pocitově jel asi 50 km/h, ale že jeho rychlost mohla být i vyšší. Dále uvedl znalec, že z pozorování vozidel projíždějícím místem nehody a z vlastní zkušenosti zjistil, že obvyklá rychlost jízdy vozidel v tomto úseku je 70 km/hod., kdy tuto rychlost lze pokládat za přiměřenou zjištěné dohlednosti v daném místě (str. 9 znaleckého posudku - kapitola 3.3.1). Z tohoto závěru soudního znalce soud dovodil, že rychlost jízdy obou řidičů byla v pořádku. Rozpornost uváděná žalobcem byla mylná a vytržena z kontextu daných informací. Ani chaotické či nepřiměřené chování žalobce ničím nedoložil, pouze setrval v rovině spekulací.

Nesprávný je názor žalobce, domnívá-li se, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz). Z obsahu znaleckého posudku jednoznačně vyplynulo, že šířkové poměry v místě, kde mělo dojít k nehodě a předjíždění neumožňovaly bezpečné míjení vozidel protijedoucích řidičů a reakce řidiče, který se snažil vyhnout čelnímu střetu brzděním a sjetím mimo vozovku, byla nepochybně reakce správná. Znaleckým posudkem bylo vyvráceno i tvrzení žalobce, že šířkové poměry v místě kde se vozidla míjela, umožňovaly bezpečné míjení vozidel (str. 18-19 a 21 znaleckého posudku).

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že znalecký posudek je důkaz bez hodnoty, je neobjektivní a nesplňuje nároky na něj kladené. Závěry znaleckého posudku byly pro soud dostatečně přesvědčivé a náležitě odůvodněné, byly podloženy obsahem nálezu, při hodnocení bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Ze znaleckého posudku měl soud možnost seznat, z kterých zjištění v posudku znalec vycházel, jakou cestou k těmto zjištěním dospěl a na základě jakých úvah došel ke svým závěrům. Tvrzení žalobce, že se znalec odchýlil od zadání a posuzoval nedůvodně a skutkově jinou záležitost (totiž dodržení bezpečného odstupu od cyklisty), kdy dovedl bez bližších závěrů, že žalobce musel míjet cyklistku v takové vzdálenosti, že musel přejet do protisměru, tak, že to znamenalo ohrožení protijedoucího řidiče L., je liché, neboť znalec logicky a srozumitelně vysvětlil, proč se zabýval bočním odstupem cyklistky od vozidla žalobce při předjíždění, kdy tomu tak bylo ve vztahu k šířce komunikace a řádně odůvodnil svůj závěr, že šířkové poměry komunikace v místě kde se vozidla míjela neumožňovaly bezpečné míjení vozidel a řidič protijedoucího vozidla L. neměl na komunikaci místo pro bezpečné projetí a neměl reálnou možnost projet daným úsekem bez vjetí do příkopu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí taktéž řádně a podrobně odůvodnil, proč tedy nesdílel názor zmocněnce žalobce, že nedošlo vůbec k žádnému omezení či ohrožení předjížděné cyklistky a ohrožení protijedoucího řidiče L. (str. 3 rozhodnutí). Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Nepřípadný je v tomto směru i poukaz žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu dne 21. 10. 2009, č. j. 22 Cdo 1810/2009. Je tomu tak proto, že tento judikát na projednávanou věc nedopadá, pojednává o zcela jiném skutkovém základu.

Žalovaný ani správní orgán prvního stupně dále nepochybily, pokud nepřistoupily k dalšímu dokazování, a to provedení výsledku soudního znalce, který vypracoval znalecký posudek, eventuálně vypracování nového znaleckého posudku jiným znalcem, jak navrhoval žalobce. Provedení výsledku soudního znalce, jak navrhl žalobce, nepokládal soud z hlediska povahy věci za potřebné k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. Soud se tedy ztotožnil s názorem správního orgánu, že provedení tohoto důkazu bylo nadbytečné, neboť znalec by neuvedl ve věci nic nového, než co vyplývá z již provedeného znaleckého posudku a argumentace žalobce, kterou se snažil zpochybnit závěry znaleckého posudku, považuje soud za účelovou a ničím nepodloženou. Správní orgány nepochybily, ani když neprovedly důkaz dalším znaleckým posudkem, neboť závěry znaleckého posudku jsou řádně odůvodněny a nevymykají se

pravidlům logického myšlení a výsledné znalecké závěry korespondují se zbylými provedenými důkazy. Pokud měl žalobce za to, že závěry znaleckého posudku jsou chybné, mohl si nechat vypracovat vlastní znalecký posudek, avšak neučinil tak, spočinul pouze na úrovni tvrzení ničím nepodložených. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že zpracovanému znaleckému posudku bylo možno přisoudit větší odbornou a tedy i důkazní váhu, nežli pouze spekulativním a ničím nepodloženým závěrům žalobce. Správní orgány v provedeném důkazním řízení provedly dostatek důkazů, které každý zvláště i ve vzájemné souvislosti postačovaly ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a prokázání viny žalobce (srov. ust. § 3 správního řádu).

Zákon o silničním provozu v ust. § 17 odst. 5 písm. c) uvádí, že řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucího řidiče nebo ohrozil jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích. Stav, kdy je ohrožena bezpečnost silničního provozu, může vzniknout především v důsledku chování účastníků silničního provozu. Účastník silničního provozu je subjektem bezpečnosti silničního provozu. Každému účastníkovi silničního provozu je uložena povinnost chovat se tak, aby žádným způsobem neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, ani svůj vlastní. Kdy v daném případě, z výpovědi svědků, spisového materiálu Policie ČR, fotodokumentace a znaleckého posudku jednoznačně vyplynulo, že žalobce tuto základní povinnost nedodržel, kdy v levotočivé zatáčce předjížděl (ačkoliv tomu šířkové poměry dané komunikace v daném místě nevyhovovaly) jízdní kolo řízené Ludmilou Holbovou a přitom ohrozil protijedoucího řidiče L. Ten aby zabránil čelnímu střetu vozidla, vzhledem k šířkovým poměrům komunikace v daném úseku, jak vyplynulo ze znaleckého posudku a taktéž z poznatku správního orgánu prvního stupně (srov. str. 3 rozhodnutí), snažil se tahem volantu doprava dostat mezi zábradlí a uvedené vozidlo a při tom poškodil své vozidlo o zábradlí, neboť nebylo více prostoru, jak jinak zabránit čelnímu střetu či případnému naražení do samotného zábradlí. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že zavinění je na straně žalobce a reakce protijedoucího řidiče L. byla k daným okolnostem správná, s čímž se soud zcela ztotožnil.

Námítka žalobce, že se odvolací orgán nezabýval protiprávním jednáním protijedoucího řidiče L., jak se snažil žalobce tvrdit, nebylo předmětem tohoto řízení o přestupku. Soud konstatuje, že předmětem tohoto řízení byl přestupek dle ust. § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy předjíždění žalobce nikoliv žalobcem pouze tvrzené protiprávní jednání, spočívající v tom, že se řidič protijedoucího vozidla pan L. zachoval nepřiměřeně (subjektivní názor žalobce), kdy chování a jízda pana L. byla soudním znalcem vyhodnocena jako správná a tento závěr soudní znalec řádně a logicky odůvodnil a správní orgány obou stupňů se s ním ztotožnily. Je na správním uvážení správních orgánů, jak vyhodnotí skutečnosti a tvrzení předkládané žalobcem.

Ze shora uvedených důvodů je žalobní námitka o nedostatečném zjištění skutkového stavu nedůvodná, stejně tak námitky týkající se znaleckého posudku.

Zdejší soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy žalovaný rezignoval na odůvodnění nepřipuštění důkazů navrhovaných žalobcem, nevypořádal se s argumentací žalobce uvedenou ve stanovisku ze dne 6. 6. 2014, ve kterém žalobce zpochybňoval znalecký posudek vypracovaný v daném případě, nevyjádřil se a nevyhodnotil ani specifikovanou judikaturu, která na věc dopadala, a to včetně právního hodnocení znaleckého posudku, který považoval žalobce za neobjektivní a nesplňující nároky na něj kladené.

Soud předně zdůrazňuje, že rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, a rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 As 24/2013, www.nssoud.cz). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně implicitně vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného či správního orgánu prvního stupně způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, www.nssoud.cz). Soud má za to, že žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně řádně a dostatečně odůvodnily svá rozhodnutí, žalovaný se vyjádřil k odvolacím námitkám, navrženým důkazům i ke zjištěnému skutkovému stavu a stejně tak se vyjádřil i k přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s judikaturou předestřenou žalobcem, soud uvádí, že judikatura slouží ke sjednocení rozhodovací praxe soudů a je pouze vodítkem pro správní orgány, které jí ale nejsou beze zbytku vázány. Nevyjádření se k judikatuře uváděné žalobcem v odvolání nezpůsobuje, dle názoru soudu, nezákonnost samotného rozhodnutí z důvodů nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Závěrem soud konstatuje, že judikatura uváděná žalobcem v žalobě pod bodem IV, písm. a) – d) není na daný případ přílehavá. V projednávaném případě nebyla porušena zásada legitimního očekávání ani zásada presumpce neviny a zásada in dubio pro reo. Judikatura se týká skutkově zcela odlišných případů a žalobce uvádí pouze heslovitě dopad těchto rozhodnutí na souzenou věc. V důkazním řízení bylo dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, nevystaly žádné důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele.

Konečně soud zdůrazňuje, že samu okolnost, že správní orgán nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 201, sp. zn. III. ÚS 2773/11, <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 12. května 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová